

Владислава Војновић

ДЕЦА ЕРЕ
КОМПЈУТЕРА

Полулуткарска представа за децу



ВЛАДИСЛАВА ВОЈНОВИЋ рођена 24. јуна 1965. у Белој Цркви у Банату. Завршила средњу школу 1984. (XII београдска гимназија) у време Шувареве реформе и стекла звање КВ-новинара. Мало студирала социологију на Филозофском факултету у Београду, а затим одустирала цео ФДУ, одсек драматургија и дипломирала 1989. На Филолошком факултету, одсек Наука о књижевности дала све постдипломске испите, па одустала од стицања титуле мр. На Алтернативној академској образовној мрежи (ААОМ) завршила специјалистичке студије из области Културе и рода. Објавила три књиге поезије *Женске јуначке ђоесме* 2002, *Ловац на гриње* 2007 и *ПееМеСме* 2010. Објавила роман за децу *Принц од љаицира* 2008. и добила награду Змајевих дечјих игара за роман године, а и Доситејево перо. По роману написала сценарио и заједно с мужем Милошем Спасојевићем продуцирала филм за децу *Принц од љаицира* приказан на 45. међународних фестивала и награђен са 12 интернационалних награда. Филм је добио само једну домаћу награду – за сценарио у Врњачкој Бањи. 2010. објавила први српски страни роман *Лењинова десница или како се удаћи за ађеница ЦИА*. Била је уредник филмске рубрике у електронском магазину „Попбокс“. Објавила је на стотине филмских критика, есеја, прича, песама, текстова за новине, радио, телевизију. У Словенији јој се играју два позоришна текста *Колумбово јаје* и *Шеф, шефица*. Радови су јој уврштени у разне зборнике, тематске бројеве часописа и антологије (нпр. *Анџологија српске урбане ђоезије* Радмиле Лазић или *Анџологија најкраће ђриче за децу* Игора Коларова). Повремено се бави и предавачким радом (1998-2002. на ФДУ, а затим за алтернативне школе). Косценариста и копродуцент филма *Меџасџазе* Бранка Шмита и косценариста филма *Како су ме украли Немци* Мише Радивојевића. Била је члан неких жирија (нпр. новосадског ИНФАНТ-а 2009 или Фестивала дечјег филма у Лакнауу, Индија, 2010.). С породицом живи у Земуну.

Владислава ВОЈНОВИЋ

ДЕЦА ЕРЕ КОМПЈУТЕРА
Полулуткарска представа за децу

ЛИЦА:

АНАСТАС – нови дечак у разреду
СПАСЕНИЈА – паметна девојчица
АЛЕКСА – агресиван дечак
НИКОЛА – агресиван дечак
МИЛИЦА – агресивна девојчица
СРПКИЊА – наставница српског
ЕРА КОМПЈУТЕР – наставник инфроматике
ВЕЦА – теткица у школи
ДИРЕКТОР – директор школе
ЈЕВРОСИМА – мајка Краљевића Марка
ОТАЦ – Анастасов отац
ДЕЦА

Луџке:

ЈЕВРОСИМА
КРАЉЕВИЋ МАРКО
ШАРАЦ
ВИЛА
НИЦА КЕСЕЦИЈА
МИЦ-АГА
АРАПИН АЛЕКСА
АЛЕКСА
СПАСЕНИЈА
ОТАЦ

1. СЛИКА

Позорница ситилизовано уређена као школско двориште: кош, клупа, дрво. На сцени су Спасенија, Алекса и Никола, а пошто и Анастас, затим долази Милица.

- АЛЕКСА: Е, баш си морон што ниси понео лопту!
- НИКОЛА: Што сам ја морон? Што ниси ти?
- АЛЕКСА: Зато што сам ја сувише паметан да бих вуклао лопту од куће.
- НИКОЛА: А шта ја сам, ваљда, глуп што ја нисам...
- АЛЕКСА: Глуп си! Наравно да си глуп: како да играмо баскет без лопте?
- НИКОЛА: *(Дође до Спасеније и смакне јој капу с љаве)*
Па, ево, можемо са Спасенијином капом.
- СПАСЕНИЈА: Врати ми капу!
- НИКОЛА: *(Баца капу Алекси)*
Нека ти врати Алекса!
- СПАСЕНИЈА: Алекса, дај ми капу!
- АЛЕКСА: *(Шутира на кош)*
Никола ти је узео, треба је да ти је ја враћам?
- СПАСЕНИЈА: Еј, рећи ћу вас дежурној наставници!
- АЛЕКСА: Српкиња је дежурна.
(Подражава Српкињу карикирајући)
„Одрасли не треба да се мешају у спорове између деце. Ви, дечице, морате сами да дођете до својих решења, то је припрема за живот...”
- СПАСЕНИЈА: Е, баш сам као луда да се припремам за такве као што си ти!
- НИКОЛА: *(Баца капу Спасенији)*
Ево ти капа, али да ми напишеш домаћи из српског?
- СПАСЕНИЈА: *(Кад чује услов брзо баца сојствену капу назад Николи)*
Не пада ми на памет!
- АЛЕКСА: *(Церекајући се)*
Спаска је луда, мајке ми! Зато ми се и свиђа.
(Спасенији)
Е, мала, хоћеш да ми будеш риба?

СПАСЕНИЈА: А ти мени да будеш жаба? Па да те згазим!

НИКОЛА: Не! Моја тетка каже да кад згазиш жабу, умре ти мајка!

Алекса љреврне очима на Николину ѓлуйосџ, љриђе Сџасенији и заврне јој руку.

АЛЕКСА: А-ха, ма 100 %. Па мени би до сада умрла цела породица!
(Сџасенији)
Е, сад ћеш да видиш ко је жаба, кретенко мала...

СПАСЕНИЈА: (Удари ѓа лакџом)
Упомоћ, напала ме напаљена жаба...!

Улази Анасџас и носи лойџу. Алекса љусџи Сџасенију и окрене се Анасџасу.

АЛЕКСА: Види, лопта.

АНАСТАС: Здраво.

АЛЕКСА: Шта здраво? Да си се ти здраво понашао, не би те избацили из претходне школе. Дај лопту.

АНАСТАС: Не разумем у чему је твој проблем?

АЛЕКСА: „Не разумем у чему је твој проблем!” Наравно да не разумеш. Зато што си ти проблем. Ко се нормалан зове Ананас? А? А мајка ти је Поморанца, а отац ти је Банана, а-ха-ха...

НИКОЛА: Банана, ха, ха...

Алекса оџме Анасџасу лойџу из руку, ља он и Никола љочну да се добацују.

СПАСЕНИЈА: Оставите човека на миру, коњи једни! То што ви никад нисте чули за име Анастас...

НИКОЛА: А ти си чула? Ко се зове Анастас?

СПАСЕНИЈА: Чула сам. Али ти и тако то ништа не би могао да схватиш! Чудо да си чуо за ананас. Ал' сигурно никад ниси пробао, а? Купићу ти један за рођендан, да пробаш...

АЛЕКСА: Спаска, срце, пусти ананасе и дођи да играш баскет с нама!

НИКОЛА: Не може! Како кад нас је троје?

АЛЕКСА: Па вас двоје против мене. Ти си такав играч да ти треба још пет помоћника!

Улази Милица. Носи позивнице за рођендан.

НИКОЛА: Е, ево Милица. Можемо два на два?

МИЛИЦА: Људи, донела сам позивнице за рођендан.

Сви јој прилазе. Милица даје позивнице Алекси, Николи и Сџасенији. Од Анастаса се само окрене.

СПАСЕНИЈА: А Анастасу?

МИЛИЦА: Немам за њега.

СПАСЕНИЈА: Немаш позивницу или га не зовеш на рођендан?

МИЛИЦА: Немам позивницу. Зато што га не зovem.

СПАСЕНИЈА: Које су ти то форе, стварно?

АЛЕКСА: Милице, немој да је слушаш. Дођи да играмо баскет.

СПАСЕНИЈА: Како би теби било да ја зovem све на рођендан, а тебе не?

МИЛИЦА: Што да ме не зовеш? Нису мене избадили из неке тамо школе и уписали ме овде преко везе...

СПАСЕНИЈА: Мислиш да је Анастас крив што су га избадили из његове претходне школе?

АЛЕКСА: Ма, нееее, сигурно је био ђак генерације, маца мала...

АНАСТАС: *(Сџасенији)*

Спасенија, О.К. је, ни не желим да идем на Милицин рођендан.

МИЛИЦА: Видиш?

АЛЕКСА: Човек зна где му је место.

СПАСЕНИЈА: Знаш шта, Мицка, ако не зовеш Анастаса, нећу ти ни ја доћи.

НИКОЛА: Што?

СПАСЕНИЈА: Зато што кад, на пример, не би звала мене, ја бих волела да јој нико не дође!

НИКОЛА: Ал' звала те је!

СПАСЕНИЈА: Јесте, само што не знаш кад може да јој падне на памет да те не зове или да се предомисли. Онај ко је одвратан према другим људима, увек може да буде одвратан и према теби.

- НИКОЛА: Па, овај, да, можда си у праву, Алекса је некад одвратан и према мени...
- АЛЕКСА: Никола, шта, бре, лупаш. Ми смо ортаци. Шта слушаш Спаску. Она је женско!
- МИЛИЦА: И ја сам женско.
- АЛЕКСА: Али ти не покушаваш да будеш мушко. А и нико те не слуша, ха, ха, ха...
- МИЛИЦА: Ја мислим да се Спасенија заљубила у овог ћутолога Ананаса.
- СПАСЕНИЈА: Ма немој! Јој, Милице, како човек да докаже да су девојчице паметне кад си ти баш толико глупа!
(Пљесне рукама и обрати се Алекси)
Баци!

Алекса баци лопту Спасенији њажљиво је зледајући и прикривајући своју заинтересованост. Спасенија окрене лопту у рукама, а онда је из све снаге шућне иза сцене. Алекса, Никола и Милица оћрче за лоптом.

- СПАСЕНИЈА: Вратиће ти лопту, не брини.
- АНАСТАС: Знам.
- СПАСЕНИЈА: Они су као пси – кад бациш лопту просто морају да трче за њом.
- АНАСТАС: Мени је тата био обећао пса.
- СПАСЕНИЈА: И?
- АНАСТАС: Ништа.
- СПАСЕНИЈА: Није ти га набавио?
- АНАСТАС: Нестао је.
- СПАСЕНИЈА: Пас?
- АНАСТАС: Не, тата.
- СПАСЕНИЈА: Како нестао?
- АНАСТАС: *(Неодлучно ћући)*
- СПАСЕНИЈА: Анастасе?
- АНАСТАС: Молим?
- СПАСЕНИЈА: Немој да си ананас!
- АНАСТАС: Хм... Да. Мада, знаш, обећао сам себи да то више ником нећу да причам.

- СПАСЕНИЈА: Шта?
- АНАСТАС: Па, то. То због чега су ме избацили из претходне школе.
- СПАСЕНИЈА: *(Конценџирисано љокушавајући да љовеже сџвари)*
Избацили су те због пса којег ти нису набавили јер ти је тата неџао?
- АНАСТАС: *(Уздахне)*
Не. Тата ми је неџао.
- СПАСЕНИЈА: *(Сџрџљиво)*
То већ знамо. Како је неџао?
- АНАСТАС: Лепо, једног дана није доџао са посла и нигде нико није могао да га нађе. Није одговарао на телефон, ни на е-мејл, није се јавио ником, ником...
- СПАСЕНИЈА: Ау. Мислиџ да га је неко убио?
- АНАСТАС: Не мислим.
- СПАСЕНИЈА: Можда је само збрисао од твоје маме. Мислим, можда су се развели, а ниџта неће да ти кажу. Одрасли раде такве ствари.
- АНАСТАС: *(Одречно клима љавом)*
Ја мислим да он уџао у компјутер.
- СПАСЕНИЈА: А?!
- АНАСТАС: Мој тата је научник. Радио је истраживање о компјутерима и толико је дуго пиљио у екран и на послу и код куће да ја мислим да се он претворио у неџто друго, у неку енергију која може да уђе у рачунар...
- СПАСЕНИЈА: *(Наџађајући намриџено)*
И ти си о томе причао деци у школи?
- АНАСТАС: Да.
- СПАСЕНИЈА: И они су ти рекли да си луд?
- АНАСТАС: Да.
- СПАСЕНИЈА: И ти си се, онда, потукао с неким дететом?
- АНАСТАС: Не, ударио сам разредног.
- СПАСЕНИЈА: А џто разредног?

АНАСТАС: Зато што ми се ругао. Рекао је пред целим редом да је мом тати боље да остане у компјутеру, јер ником не треба такав отац. Знаш, такав отац који би то могао да уради. Луд, заправо.

СПАСЕНИЈА: Слушај, ево ја могу да ти набавим пса...

АНАСТАС: Али ја не желим пса. Желим да се тата врати.

СПАСЕНИЈА: Мислиш да се он не би вратио ако би ти набавио пса?

Анастас повређено и уишћино погледа Спасенију. Она се осмехне.

СПАСЕНИЈА: О.К. Глупа ми је фора. Извини. Хтела сам да кажем нешто смешно. Разумем те. Гадно је то кад ти тата нестане. Жао ми је. Ваљда ће се вратити. А можда можемо и да га потражимо?

АНАСТАС: Већ смо га свуда тражили. И полиција га је тражила. Свуда.

СПАСЕНИЈА: А у компјутеру?

АНАСТАС: Ти ми верујеш?

СПАСЕНИЈА: *(Слегне раменима)*

Па, да. Верујем. Мало је чудно. Али, колико ја разумем, у томе и јесте проблем – што је чудно. Као „Досије Икс”...

На сцену уиљрче Алекса, Никола и Милица. Никола носи лойићу.

СПАСЕНИЈА: *(Николи)*

Добра куца!

Сви осим Анастаса је зачуђено погледају. Анастас се осмехне, више за себе. Звони. Сви брзо напуштају сцену.

2. СЛИКА

Стилизована учионица. Анастас, Спасенија, Алекса, Никола и Милица седе у клупама. Друза деца су нацртајана. Насиљавница српског предаје. Спасенија и Анастас размењују цедуљице. Текстови које пишу испишу се као сенка на зиду.

СПАСЕНИЈА: *(Пише)*
ЈЕ Л' ИМАШ ТИ СИМПАТИЈУ?

АНАСТАС: *(Пише)*
ЗИНИ ДА ТИ КАЖЕМ!

Спасенија зине колико год може.

СРПКИЊА: Спасенија, затвори уста!
(Чита)
„Вино пије Краљевићу Марко
са старицом Јевросимом мајком...”

Док она чита, сви жаморе, ѓуркају се, ѓађају љајрићима, нико не обраћа пажњу на Српкињу, осим Ананаса који пажљиво слуша.

СПАСЕНИЈА: *(Пише)*
ЗНАМ! СРПКИЊА ТИ ЈЕ СИМПАТИЈА, А?!

Српкиња засиане и у лећу ухвати Спасенијину цедуљицу. Без читања сиуси је у свој цеј. Сви се умире. Спасенија у очајању.

СРПКИЊА: Добро, шта ја треба да урадим па да ви учестувјете у овом часу? Спасенија, смири се! Милице, слушаш ли ти шта ја читам?

МИЛИЦА: Слушам...

СРПКИЊА: И шта чујеш?

МИЛИЦА: Увек нешто страшно. Моја мама каже да то уопште није за децу. Увек нека крв, отсечене руке, убиства, ишчупани нокти...Бљак.

СРПКИЊА: Је л' и осталима страшно?

СВИ: Дааа! Јесте! Ууууу! Страшноооо!

СРПКИЊА: А гледате ли ви хорор-филмове?

СВИ: Дааа! Ајкула, Пејак 13., Врисак...

СРПКИЊА: И шта мама каже о томе?

МИЛИЦА: Па, мама не зна да ја то гледам. Иначе ми не би дала.

- СРПКИЊА: И то ти није страшно?
- МИЛИЦА: Овај... није, тј. јесте...
- АНАСТАС: Хоћете искрено?
- СРПКИЊА: Наравно.
- АНАСТАС: А да ме онда не пошаљете директору или психологу или тако нешто?
- СРПКИЊА: Обећање.
- АНАСТАС: Ово ваше је, брате, досадно.
- СРПКИЊА: Није „брате”, него „сестро”! Ја сам женско, значи „Ово ваше је, сестро, досадно.”

Сви се смеју, мада више руљајући се Анастасу нешто из заједничког. Док љовори, Српкиња се шета по учионици, а Спасенија сјално љокушава да се дочепа своје цедуљице.

- СРПКИЊА: Добро. Досадно, кажеш. Хм. Било би боље да Краљевић Марко убије Турке моторном тестером, а не ралом и воловима, а?
- НИКОЛА: Уууу, то би била страва!
- СРПКИЊА: А вино? Је л' и вино досадно? Шта да пију?
- АЛЕКСА: Да се дрогирају!
- СПАСЕНИЈА: Дај, бре, Алекса, не лупетај!
- СРПКИЊА: Они пију вино да би се видело да су господа. Прост народ није пио вино у то време. Као што се господа и данас не дрогира, него само бедници и јадници, па на крају умру.
- АЛЕКСА: Е, а ја баш имам неке комшије буржује и њима се деца дрогирају.
- СРПКИЊА: Те твоје комшије нису права господа, него неки примитивни „њу-ричеви“ који нису обраћали пажњу на своју децу, нешто као Турци у овој народној песми. Имају три товара блага, али их то не чини добрим људима и добрим родитељима.
- АЛЕКСА: А? Па, јесте, стварно су „њу-ричеви“.
- СРПКИЊА: Ето, видиш. Господа значи и да нису сиротиња, али су културни и нису глупи и примитивни. Да видимо како да ми то да направимо да буде забавно...

СПАСЕНИЈА: *(Меркајући Српкињин џеј са џедуљицом)*
Имам ја идеју! Да то одглумимо као да је позо-
ришна предастава!

СВИ: Ма, дај, нећемо, бууу, бљак, глупо је...

СРПКИЊА: Добра идеја. Хајде ти, „брате” Анастасе, изађи на
таблу да будеш Краљевић Марко. А ти, Спасенија
изађи да будеш Јевросима мајка.

*Анастас и Спасенија изађу и као бајаџи њију: сипају невидљиво вино
у невидљиве чаше, куцају се, њију. Сви се смеју. За себе, Спасенија
кад год може љокуша да дохваиши џедуљицу, неусиешно.*

СРПКИЊА: „...а кад су се напојили вина,
мајка Марку стаде бесједити...”

*Анастас и Спасенија љраве љокреће љријићих људи. Српкиња
љодмејне Спасенији књиџу и Спасенија чииа:*

СПАСЕНИЈА: *(Шџиуца)*
„О мој синко, Краљевићу Марко,
остави се, синко, четовања...”

НИКОЛА: Четовања. Четовања!?

СРПКИЊА: Да, шта је сад ту чудно?

НИКОЛА: Имали су компјутере?

СРПКИЊА: Како да не! Срби су у средњем веку имали ин-
тернет! Чета, Никола! Чета је војна јединица. Мај-
ка каже Марку да више не ратује, да се остави
идења у чету и борбе... Читај, Спасенија, даље!

СПАСЕНИЈА: „...остави се, синко, четовања,
јер зло добро донијети неће,
а старој се досадило мајци
све перући кржаве хаљине...”

СРПКИЊА: Јесте разумели? Ако на зло одговоримо злим, ни-
шта неће бити боље – неко вас нападне, ви му
одоговорите контранападом, па онда он опет на-
падне вас и тако зло никад неће стати. А мајка
стално пере крваву гардеробу. Хаљине нису женске
хаљине, него било шта што може да се обуче, тако
се некад говорило.

СПАСЕНИЈА: „...већ ти узми рало и волове,
пак ти ори брда и долине,
те сиј, синко, шеницу бјелицу,
те ти храни и мене и себе.”

СРПКИЊА: „То је Марко послушао мајку:
он узима рало и волове,
ал' не оре брда и долине,
већ он оре цареве друмове...”

Анасѿас љлуми да оре између клуѿа и свако мало закачи лакѿом некоѿ од ових који седе. Срѿкиња махне руком Алекси, Николи и Милицѿи да и они дођу ѿред ѿаблу.

СРПКИЊА: „Отуд иду Турци јањичари,
они носе три товара блага,
па говоре Краљевиђу Марку:

Срѿкиња ѿодмеѿне књиђу Алекси, а заѿиш Анасѿасу.

АЛЕКСА: „Море, Марко, не ори друмова!”

АНАСТАС: „Море, Турци, не газ'те орања!”

АЛЕКСА: „Море, Марко, не ори друмова!”

АНАСТАС: „Море, Турци, не газ'те орања!”

АЛЕКСА: „Море...”

Срѿкиња му да знак да не ѿреба даље.

СРПКИЊА: „А када се Марку досадило,
диже Марко рало и волове,
те он поби Турке јањичаре...

Анасѿас, Алекса, Никола и Милица се макљају. Чак и Сѿасенија ѿомаже. Срѿкиња сѿане између њих. Сѿасенија налетѿи на њу ѿреѿераном снађом, али ѿом ѿриликом усѿе да јој узме своју цедуљѿцу. Срѿкиња је ѿођледа, а Сѿасенија брже-боље сѿави цедуљѿцу у усѿа и – ѿрођуѿа је!

СРПКИЊА: „... те он поби Турке јањичаре...” Он поби, чујете!
Ви сте мртви!

НИКОЛА: Није фер!

Срѿкиња му руком да знак да је мрѿав, ѿа он, као и Алекса и Милица, ѿадне, али и даље има ѿримедбе.

СРПКИЊА: „... пак он узме три товара блага,
однесе их својој старој мајци:...”

АНАСТАС: „То сам тебе данас изорао.”

СРПКИЊА: Ето.

Сви усѿају и седају у клуѿе.

- НИКОЛА: Није фер да је Анастас као фаца, а ми смо баш Турци и још не смемо ни да га победимо, него морамо да будемо мртви. Стварно!
- МИЛИЦА: Турци су О.К., ми смо ишли у Турску на море прошле године...
- СРПКИЊА: Милице, то нису ти Турци. Него од пре хиљаду година. Никола, то је тако у позоришту – имаш улогу и не можеш ни да говориш, ни да радиш оно што ти ту није написано.
- НИКОЛА: Ја и мрзим позориште. Волим филмове.
- СРПКИЊА: *(Српкиња направи уишину фацу)*
- НИКОЛА: Тамо увек победи онај за кога ја навијам.
- СПАСЕНИЈА: *(Прочишћавајући ѓрло од ѓрођуиане цедуљице)* Никола, човече, па и у филму је све написано! Има сценарио, па га глумци науче напамет, па се онда снима...
- НИКОЛА: Сра...
- СРПКИЊА: Никола!
- НИКОЛА: Овај, стра... „Стра“ сам рекао. Мислио сам „страшно“, наставнице, то сам мислио!
- АНАСТАС: Ово је, у ствари, као видео игрица...
- СРПКИЊА: Добро, да видимо шта се овде десило и због чега се десило? Милице?
- МИЛИЦА: Хм, па, овај, овако... Мајка Јевросима се напила и онда је хтела да њен син буде О.К....
- НИКОЛА: Моја тетка увек каже да што трезан мисли, то пијан говори.
- МИЛИЦА: ...А и он се напио па се правио као да ради оно што она хоће, а у ствари је опет правио глупости...
- СРПКИЊА: Значи, Марко је заправо једна битанга, инација и кавгација?
- СПАСЕНИЈА: Наравно, он само изазива неког с ким би могао да се потуче, увек тако ради.
- СРПКИЊА: Да, али је и јунак. А несрећна мајка...
- СПАСЕНИЈА: Шта несрећна! Она је једна ленштина. Мрзи је да пере његову гардеробу...

- АЛЕКСА: И моју мајку мрзи да сваки час пере моје ствари, а има и веш машину. Кад би прала на руке, умрла би.
- СРПКИЊА: Шта би Марко могао да уради, па да му мајка буде срећна и задовољна?
- НИКОЛА: Да се не прља!
- СПАСЕНИЈА: Да јој купи веш-машину!
- СРПКИЊА: Не, децо, него да ради неки поштен посао, а не да се бије и ратује. За следећи час, прочитајте песму „Краљевић Марко и вила”.
- МИЛИЦА: Је л’ могу ја да будем вила?

Звони.

3. СЛИКА

Стилизоване кабинети за информатику. Пре часа. Наставник Ера Комјутер седи за катедром и концентрисано гледа у свој лаптопу, Милица, Алекса и Никола пред компјутером. Компјутер је мала сцена у сцени. Уместио компјутерски анимираних ликова на стилизованом монитору су лутке. Алекса игра неку раиничку игру: лутка ћуца ли ћуца, а све око ње се руши; увек кад се нека ствар сруши јојави се табела са бројем поена коју подигне улашени миш, који је иакође лутка. Спасенија и Анастас су најближе публици. Лево на просценијуму стоје сама вратица на којима пише КАБИНЕТ ЗА ИНФОРМАТИКУ.

- НИКОЛА: Убиј миша! Убиј миша! Сад! Пуцај!
- МИЛИЦА: Дај, Никола, олади мало. Миш није део игре.
- НИКОЛА: Што? Шта? Је л' пробао неко да га кокне? Моја тетка увек каже да ко не проба не може ни да успе.
- АЛЕКСА: Е, ћутите мало. Кад ти, Никола, будеш играо ти убиј миша.
- НИКОЛА: Кад ти ником не даш...
- МИЛИЦА: Стварно, Алекса!
- АНАСТАС: Сад је мој ред.
- АЛЕКСА: Твој је ред, а? Људи, јесте чули? Е, онда... – ево, Милице изволи!

Алекса ускајаје, њелом изгуба Ананаса иако да овај иадне. Милица седа да игра. Алекса размивава бомбону и ставља је у ускаја, а иаир баца на под. Спасенија врти главом, саиње се и подиже иаирић и убацује га у кору за оићаиће.

- АНАСТАС: Што то радиш?
- СПАСЕНИЈА: Морам!
- АНАСТАС: Зашто?
- СПАСЕНИЈА: Какво је то питање?
- АНАСТАС: Лепо. Ко те тера?
- СПАСЕНИЈА: Нико. Сама. Не могу да гледам крш и ђубре. Одвратно је.
- АНАСТАС: Јесте мало без везе, али није фора да проведеш живот скупљајући ђубре које није твоје.
- СПАСЕНИЈА: Ако би сви бацали ђубре у канту...

- АНАСТАС: Али никад нећеш успети да их натераш на то...
- СПАСЕНИЈА: Ни ти не бацаш ђубре око себе?
- АНАСТАС: Али га ни не скупљам за другима. А можда га неки пут и бацим, онако.
- СПАСЕНИЈА: Стварно?
- АНАСТАС: *(Уздахне)*
Да... Тата ме то научио.
- СПАСЕНИЈА: Твој тата? Онај из компјутера?
- АНАСТАС: Да, који други. Можеш да имаш само једног тату.
- СПАСЕНИЈА: Ако ти се мама уда за неког другог човека...
- АНАСТАС: Онда имаш очуха. А само тата ти је тата.
- СПАСЕНИЈА: И он те научио да бацаш ђубре наоколо?
- АНАСТАС: Не. Научио ме је да ако неко узме стиропор и шкрипи по табли или по прозору, а мени смета, ја онда треба да узем исто стиропор и да шкрипим и ја. И онда неће да ми смета.
- СПАСЕНИЈА: А?
- АНАСТАС: Мој тата је увек говорио „Ако не можеш да га победиш, а ти му се придружи.“
- СПАСЕНИЈА: Али онда су они победили!
- АНАСТАС: Нису. Ти не шкрипиш никад прва и из чиста мира. Шкрипиш само кад мораш. Да не полудиш. Значи, узми сад тај папир и лепо га баци на под.
- СПАСЕНИЈА: Неее...
- АНАСТАС: Да.
- СПАСЕНИЈА: Нећу.
- АНАСТАС: Ма, хајде, само да пробаш да видиш како је.
- СПАСЕНИЈА: Нисам баш сигурна...
- Преко њросценијума наиђе човек у оделу – дирекџор школе. С друџе сџране у сусреџ му иде џеџкица Веца с кофом, криом, меџлом. Покушавају да се мимоиђу, на лево, на десно и најзад џресну једно у друџо. Теџкица се џрекрсџи.*
- ВЕЦА: *(Љуџиџиџо)*
Бог с вама, гос'н директоре!
- ДИРЕКТОР: *(Извињавајући се)*
Добар дан, госпођа Вецо.

- ВЕЦА: *(Сћироџо)*
Средила сам зборницу и немојте сад тамо да направите опет неки крш. Стављајте ствари на своје место и пазите мало! Ово вам је задња опомена! Нисте деца! А и да јесте...
- ДИРЕКТОР: Хтео сам да вам кажем...
- ВЕЦА: Шта?!
- ДИРЕКТОР: Овај, да вас замолим...
- ВЕЦА: Да?!
- ДИРЕКТОР: Па, овај, да мало почистите кабинет за информатику, ако можете...
- ВЕЦА: Не пада ми на памет!
- ДИРЕКТОР: Али...
- ВЕЦА: Нема ништа „али“!
- ДИРЕКТОР: Добро, добро...
- ВЕЦА: Није добро! Та чуда могу човеку да украду душу! Могу памет. Могу и целог човека... Горе него фото апарат, пи! Не долази у обзир. Ја сам овде да чистим. А не да се сукобљавам с вашим нечистим силама!
- ДИРЕКТОР: *(Немоћно слеђне раменима и уздахне)*
Али, ако бисте мало очистили...
- ВЕЦА: *(Надмоћно одлази)*
Нечиста сила не мож' да се очисти! Пих! Паз' да нећу! То, бре, не могу ни попови...
(Веца извади из џепа флашицу и попије љућљај)
Ух, јака!
- Директор дође до врата кабинета за информатику, покуца, затим их отвори и уђе.*
- МИЛИЦА: Добар дан.
- ДИРЕКТОР: Добар дан, дечице! Ви сте сви деца ере компјутера, зато будите део своје ере и научите све о тим плеханим кутијама и малим телевизорчићима на њима! Где вам је наставник Ера?
- ЕРА: *(Усћаје)*
Ту сам, господине директоре.

- ДИРЕКТОР: Ту си, Еро, кућо стара! Хе, хе, Ера, Ужичанин, а? Е, ко ти даде надимак Ера Компјутер, да ми је да знам. Много добро, много добро, ха, ха, ха... Одмах би му дао укор пред искључење!
- ЕРА: Деца к'о деца, директоре.
- ДИРЕКТОР: Ено, колегиница која предаје биологију цео дан плаче, чула да је зову Цитоплазма! Буа-ха-ха-ха... А зову је тако већ 15 година!
- ЕРА: Да, да, има тога. Није то ништа чудно ни необично, сви ђаци надевају имена, да кажемо, од миља, својим професорима.
- ДИРЕКТОР: Јесте, јесте. И ти с тим немаш никаквих проблема, је л' тако?
- ЕРА: Тако је, директоре. Немам. Баш никаквих немам проблема, да кажемо.
- ДИРЕКТОР: Па, што ти онда, Еро, ученици беже са часова, а на информатичку секцију се не уписује нико?
- ЕРА: Е, директоре, свега ми, не знам. Немам појма. Ево, ако ви знате, знам и ја.
- ДИРЕКТОР: Ја, Еро, знам.
- ЕРА: Знате?
- ДИРЕКТОР: Знам.
- ЕРА: Знате?
- ДИРЕКТОР: Знам.
- ЕРА: Зн...
- ДИРЕКТОР: Доста! Деца беже јер те се боје! Строг си. Вичеш. Не даш да шушну. Можда и бијеш, а, Еро?
- ЕРА: Таман посла! Па, је л' вама ово личи на неку, да кажемо, строгост?
- ДИРЕКТОР: Али сад је још одмор.
- ЕРА: Па, добро, и на одмору мора да се зна неки ред. Шта, ваљда треба да дивљају ту к'о неки мајмуни?
- ДИРЕКТОР: Мајмуни или не, али ти мораш да држиш секцију! И мораш да припремиш барем једног за такмичење из информатике. Мора и наша школа да се појави са тим игрицама!
- ЕРА: Ја ћу да вам направим игрицу, нема проблема.

ДИРЕКТОР: Има проблема! Морају ђаци да је направе.

ЕРА: Али ови магарци...

ДИРЕКТОР: И не смеш да их зовеш магарци! Дођи да ти дам упутства за то такмичење.

Ера и Директор излазе кроз врата и одлазе са сцене. Троје око комјућера и даље израју пуцачку изру, а Сјасенија и Анастас се и даље прегањају око корпе за ђубре.

АНАСТАС: Хајде, Спаска, баци папир на под.

СПАСЕНИЈА: Што си досадан.

АНАСТАС: 'Ајде, шутни корпу.

Сјасенија балетским покретом шућне корпу иако да се ова ни не помери.

АНАСТАС: Ма, дај, шутни је да се све разлети!

СПАСЕНИЈА: Анастасе?!

Ера Комјућер се враћа. Приближава се вратима кабинеџа.

АНАСТАС: Само је штуни, молим те. Обећавам да ћу ти помоћи да после опет све скупимо. Само због вежбе.

СПАСЕНИЈА: Јој, што је то тешко...

АНАСТАС: Хајде, мени за љубав!

Сјасенија је лицем окренућа публици, а леђима Анастасу. На Анастасово сјомињање љубави она реађује као јунак из црћаног филма: широм отвори очи и бладо шелећи се осмехне. Окрене се и удари ноћом корпу иако да се све ђубре разлећи. У шом иренућку улази Ера Комјућер.

ЕРА: (Цикне)

Шта је ово! Да л' се и код куће тако понашате!? Да л' вас мајке тако васпитају? Ко је ово урадио.

Сви ћуће.

ЕРА: Одмах да сам чуо ко је то урадио иначе ћете сви да ми идете на секцију!

АЛЕКСА: Наставниче, нисам ја...

ЕРА: Ти што се први јављају да нису, обично су баш они!

АЛЕКСА: Нисам, мајке ми!

ЕРА: Шта се ту кунеш, к'о нека баба!

(Окрене се Милице)

А ти? Девојчица, све фина-фина, а кад оно...

- МИЛИЦА: Нисам. Сви знају да ја нисам!
- НИКОЛА: Није она, наставниче.
- ЕРА: Није она! А ко је? Ти си?
Анасџас дигне руку. Ера њо неко време не констатује. Онда се окрене ка њему.
- ЕРА: Шта је?
- АНАСТАС: Ја сам.
- ЕРА: Шта си ти?
- АНАСТАС: Ја сам шутнуо ђубре.
- ЕРА: Ти?
- АНАСТАС: Ја.
- ЕРА: Ти?
- АНАСТАС: Ја.
- ЕРА: Ти?
- АНАСТАС: О, боже, па ја сам.
- ЕРА: Е, онда си ти добровољац за секцију. Остајеш данас шести, седми, осми, и, да кажемо, девети и десети час!
- СПАСЕНИЈА: Наставниче, и ја се пријављујем за секцију.
- ЕРА: Ти?
- СПАСЕНИЈА: Ја.
- ЕРА: Ти?
- СПАСЕНИЈА: Ја.
- ЕРА: Ти?
- СПАСЕНИЈА: Да.
- ЕРА: Ди? Овај, ти... Овај, не може!
- СПАСЕНИЈА: Зашто не може?
- ЕРА: Није то играчка за женскиње. Како се оно, јако, каже, жена на броду доноси несрећу.
- СПАСЕНИЈА: Добро, питаћу директора.
- ЕРА: Добро, добро, да кажемо да ово и није брод. Остани.
(За себе)
Ђаво да те носи! И тебе и сву дечурлију и мене кад сам дошао да предајем овде, да кажемо...

4. СЛИКА

Кабинет за информатику, касније. Само Спасенија и Анастас. Пиље у комјутер. Ера Комјутер је ситроž. Док Ера прича са Ананасом и Спасенијом, кроз прозор иза његових леђа повремено провирују злате Алексе, Николе и Милице који се кривеље.

ЕРА: Ви сте се, да кажемо, сами пријавили за секцију. Нико вас није терао. Поготово вас ја нисам терао. Је л' тако? Имате ту тај програм за прављење игрице, мада, чисто сумњам да то нешто може да вам помогне...

Кроз прозор провири Никола. Тихо зовори и зестукилуира, иако да за Ера не чује.

НИКОЛА: *(Шајуће кроз прозор)*
Немате појма! Бедници!

ЕРА: *(Помисли да чује соствене мисли)*
Мислим, нисам мислио, а и да сам мислио, не бих вам то рекао...

АНАСТАС: Не брините, наставниче, биће све у реду.

ЕРА: Хм! Да кажемо да оно што је теби у реду, није и мени.

СПАСКА: Само ви нас оставите и ми ћемо то да средимо.

ЕРА: У томе и јесте проблем, јер, јако, како да вам верујем да нећете само да играте оне игрице!

АНАСТАС: Направићемо игрицу.

АЛЕКСА: *(Шајуће кроз прозор)*
Ви ћете да направите игрицу? Аха. На куково лето! Мало сутра.

ЕРА: *(Забринути)*
Нисам то хтео да кажем...

АНАСТАС: Прво ћемо да направимо игрицу, а онда ћемо да је играмо.

ЕРА: Ево! Шта сам рекао! Тачно сам знао!

СПАСЕНИЈА: Али у томе је поента игрице, да се игра!

ЕРА: Ма немој, што си ти паметна. А како ћете да је направите кад немате идеју о чему игрица да буде?

АНАСТАС: Наћи ћемо је.

- СПАСЕНИЈА: Већ имамо идеју.
- ЕРА: Имате или немате?
- СПАСЕНИЈА: Овај, па, имамо.
- АНАСТАС: Имамо.
- ЕРА: Да чујем?
- АНАСТАС: Овај...
(Гледа у Сјасенију)
- ЕРА: О монструмима, ванземаљцима, костурима, мумијама, вампирима, убицама...?
- АНАСТАС: Па, овај, да...
- ЕРА: О свему заједно?
- АНАСТАС: Па, овај, не...
- СПАСЕНИЈА: Ма, о Краљевићу Марку!
- ЕРА: А?
- АНАСТАС: Да, да, о Краљевићу Марку. И његовој мајци...
- ЕРА: А?
- СПАСЕНИЈА: Па, пустите да нешто буде и изненађење.
- ЕРА: (Слегне раменима)
Не волим изненађења. И зато, да се не бих изненадио што сте ми појели све чоколадице, да вам унапред кажем: ено су чоколадице у фиоци и – слободно их узмите.
- Ера изађе из кабинетиа. Ананас и Сјасенија гледају, а онда се насмеју. Сјасенија показује руком у смислу да је Ера малко блесав.*
- АНАНАС: Није Ера најгори. Само се прави.
- Кроз прозор улазе Алекса, Никола и Милица.*
- АЛЕКСА: (Имитира)
Није Ера најгори... Није најгори, Ананасе! Ти си најгори. И зато мораш да платиш. Дај лову.
- АНАНАС: Какву лову. Немам. А и да имам, не бих ти дао. Много смараш.
- АЛЕКСА: Е, сад ћеш да видиш ко смара!
- Њих двојица се рву. Алекса је јачи. Он обори Анасијаса на њод. Сјасенија вуче Алексу.*

АЛЕКСА: *(Николи и Милице)*
Претресите га.
(Спасенији)
Спаска, срце, видим да не можеш да издржиш, а да ме не додирујеш. Хајде ти са мном.
(Вуче је ка њорозу)

Никола и Милица малѝреѝтирају Анастѝаса. Преѝпресају му ѝеѝове, затѝм разбацују сѝвари из њеѝове шорбе...

СПАСЕНИЈА: *(Алекси)*
Пусти ме, будало. Боли ме!

АЛЕКСА: А, ти волиш ове нежне типове...?

МИЛИЦА: Ја не знам, Алекса, што ти на њу уопште обраћаш пажњу...

СПАСЕНИЈА: Алекса, престани! Рећи ћу те мом тати, а онда ћеш стварно бити у проблему.

АЛЕКСА: Татици ћеш да ме кажеш, а? Хоћеш и ти, Ананасе, да ме кажеш тати? Кажи ме, боље, мами, мама ти је страва риба...

НИКОЛА: *(Завришавајући ѝреѝпресање Анастѝасових сѝвари)*
Е, Алекса, он стварно нема ништа! Моја тетка увек каже „Кога нема без њега се може”, мислим, може и чега нема...

АЛЕКСА: Па кад је бедник. Слушај, бедниче, за сутра да си донео кинту. Озбиљно ти кажем!

СПАСЕНИЈА: *(Алекси)*
Не могу да верујем како си јадан! Постао си прави криминалац! Браво.

АЛЕКСА: Свиђам ти се, а?

Спасенија ѝресне Алексу књиѝом из информатѝике ѝо ѓлави.

АЛЕКСА: Ух, мала је баш жестока, мора да се заљубила у мене!

СПАСЕНИЈА: Мрзим те, морончино глупа!

АЛЕКСА: *(Засѝане)*
Стврано? Е, баш штета.
(Николи и Милице)
’Ајмо, онда. Спаска данас није расположена за месо, само за воће.

Алекса искочи кроз прозор, а за њим и Милица и Никола. Алекса довикне:

АЛЕКСА: Видимо се сутра. Ти, Ананасе, немој да се шалиш да не понесеш лову. А ти, срце, обуци неку сукњицу. А може и обрнуто, а-ха-ха-ха...

Њих троје оду. Анастас осџане да седи на џоду и да зури џред себе. Сџасенија за џождла, узме једну од Ериних чоколадица и дође до њега и џружи му је. Анастас не реађује.

СПАСЕНИЈА: Хајде, није то ништа страшно.

АНАСТАС: Јок, није. А сутра?

СПАСЕНИЈА: „Сутра ће се само бринути за себе. Доста је сваком дану зла својега.”

АНАСТАС: Шта причаш?

СПАСЕНИЈА: Веронаука.

АНАСТАС: Али ти идеш на грађанско?

СПАСЕНИЈА: Прошле године сам ишла на веронауку.

АНАСТАС: Да је мој тата ту...

СПАСЕНИЈА: Слушај, мој је ту, па ништа.

АНАСТАС: Али, можеш макар да га споменеш.

СПАСЕНИЈА: Можеш и ти, јака ствар.

АНАСТАС: Па, јесте јака. Не могу.

СПАСЕНИЈА: А шта онда да раде она деца која уопште немају тату? А? Ако је неком тата умро, или га никад нису ни упознала јер је отишао пре него што су се родила. Има таквих тата. Мислим, има такве деце. Је л' та деца треба да се убију, шта!?

АНАСТАС: *(Узме чоколадицу)*
О. К., 'ајмо да радимо.

Мала џозорница која је комиђуџер осветили се.

СПАСЕНИЈА: Шта?

АНАСТАС: Краљевића Марка.

Чују се жласни звуци кликџања мишем. На малој џозорници џјави се луџка: мушарац. Анастас му додаје бркове, буздован...

СПАСЕНИЈА: Ја сам то само лупила.

АНАСТАС: Супер си лупила. 'Ајмо да се он бије с Турцима...

СПАСЕНИЈА: Прво да пије вино с Јевросимом мајком! Јевросима је мала и дебела и има велике...

На малој ђозорници ђојави се мала, дебела женска лујџка, седе косе.

АНАСТАС: Ма, дај. Нека буде лепа и млада. Висока...

СПАСЕНИЈА: Али она је старица!

АНАСТАС: Има на пример тридесет година.

СПАСЕНИЈА: А колико Марко има?

АНАСТАС: Двадесет.

СПАСЕНИЈА: Лепо, родила га је, значи са десет!

АНАСТАС: Тад су се жене младе удавале...

СПАСЕНИЈА: Добро...

С мале ђозорнице несџане мала, дебела женска лујџка, а ђојави се висока, млада и лепа.

АНАСТАС: И, шта ћемо сад? Ту нема никакве туче. Мислим, око чега да буде фрџка? У чему је поента.

СПАСЕНИЈА: Па, пију вино. Јевросима нека буде водич кроз игру. Она је свемоћна.

АНАСТАС: Али то није никакво такмичење.

СПАСЕНИЈА: Јесте, ко ће више да попије.

АНАСТАС: Мислиш, за сваку чашу по, нпр., 100 поена?

СПАСЕНИЈА: Да. То је први ниво. Дај оног миша да носи поене.

АНАСТАС: Али напиће се.

СПАСЕНИЈА: Знаш да Марко пази да се не напије тако што пола пије, пола Шарџу даје?

АНАСТАС: То је из друге песме.

СПАСЕНИЈА: Еј, нисмо на српском. Можемо како хоћемо. Само ти направи коња. Нека онај ко пије са Јевросимом мора да даје вино коњу, али да Јевросима то не види. Тако он остане трезан.

На малој ђозорници се ђојави црни коњ.

СПАСЕНИЈА: Шараџ!

АНАСТАС: Да.

СПАСЕНИЈА: Која река тече испод Савског моста?

АНАСТАС: Сава.

СПАСЕНИЈА: А које боје је Шараџ?

АНАСТАС: А!

Са мале ѿзорнице несѿане црни коњ, а ѿјави се шарени.

АНАСТАС: 'Ајмо да направимо Турке.

СПАСЕНИЈА: Пет-шест?

На ѿзорници се ѿјави ѿѿ луѿака.

АНАСТАС: Троје је доста.

Две луѿке несѿану.

СПАСЕНИЈА: *(Покаже ѳлавом ка ѿрозору)*
Као ових наших троје?

АНАСТАС: Да. Ево, прво, Арапин Алекса.

Једна луѿка личи на Алексу.

СПАСЕНИЈА: Онда, Ница Кесеѿија!

Једна луѿка личи на Николу.

АНАСТАС: И још једна, на пример Милица-ага!

Једна луѿка личи на Милицу.

СПАСЕНИЈА: Миц-ага! Боље, Шиц-ага!

Њих двоје се смеју и добро се забављају.

АНАСТАС: Ти си, Спаска, супер!

СПАСЕНИЈА: Мислиш?

На малој ѿзорници Араѿин Алекса, Ница Кесеѿија и Шиц-миц-аѿа навале на Марка, али их он све луѿа буздованом и они ѿадају.

АНАСТАС: Аха... Е, али они су за последњи ниво. 'Ајмо сад једно по једно.

СПАСЕНИЈА: Да их млатимо?

АНАСТАС: Не, него да радимо једно по једно – прво први ниво.

5. СЛИКА

Школско двориште као у првој слици. Анастас и Спасенија. Тејкица Веца чисти двориште.

СПАСЕНИЈА: Шта је ово, што не звони?

АНАСТАС: Ти би волела да звони?

СПАСЕНИЈА: *(Гледа на сај)*
Чудно је. Можда је цркло звоно. Да ми, ипак, уђемо.

ВЕЦА: Мож' ви да уђете, ал' час још неће да почне.

СПАСЕНИЈА: Зашто?

ВЕЦА: Ех, зашто. Зато, сине, зато.
(Веца извади из џепа флашицу и попије мало. Обрише уста искусним покрећом)

СПАСЕНИЈА: Зашто, тета-Вецо?

ВЕЦА: Зато што мене нико не слуша.

СПАСЕНИЈА: Ево, ја вас слушам.

ВЕЦА: Е, бадава слушаш. Није Веца блесава да прича. Ђутим и терам своју врсту...

СПАСЕНИЈА: А је л' се нешто десило?

ВЕЦА: Стално се дешава.

СПАСЕНИЈА: Шта?

ВЕЦА: Паз' да ти не кажем. Мање знаш – дуже живиш.

АНАСТАС: Спаска, мислиш да ће 50 динци да му буде доста?

СПАСЕНИЈА: Алекси? Не знам. Видиш да нема ни њих... 'Ајмо унутра?

АНАСТАС: Ево их!

Долазе Милица и Никола.

МИЛИЦА: Ананасе, тражи те директор!

АНАСТАС: Мене?

НИКОЛА: Тражи сву децу која су се качила са Алексом.

СПАСЕНИЈА: Мислиш децу с којом се Алекса качио. Нека тражи Алексу. То му је боље...

МИЛИЦА: Па и траже Алексу. Сви. Није дошао у школу.

- СПАСЕНИЈА: То због контролног из математике. Остао човек код куће.
- НИКОЛА: Није код куће, у томе је ствар. Ја сам свраћао по њега.
- СПАСЕНИЈА: И шта су ти рекли његови?
- НИКОЛА: Нису ми ништа рекли.
- АНАСТАС: Јеси их питао?
- НИКОЛА: Нисам ни могао да уђем од пандурације.
- АНАСТАС: Какве пандурације?
- НИКОЛА: Обичне. Два пандура су стајала испред његове куће. Видео сам његову маму како плаче.
- СПАСЕНИЈА: У, човече, ухапсили га, а? Поправни дом? Шта је урадио?
- МИЛИЦА: Није ништа урадио него је нестао.
- СПАСЕНИЈА: Како је нестао?
- МИЛИЦА: Откуд знам. Није дошао кући јуче.
- АНАСТАС: Ко га је задњи видео?
- НИКОЛА: Ми. Кад смо изашли из школе, отишли смо у клуб да играмо игрице и онда смо ми морали кући, а он је још остао.
- СПАСЕНИЈА: Па што то ниси рекао његовима?
- НИКОЛА: Рекао сам све. Пандурима. Питали су ме. Умро сам од страха.
- МИЛИЦА: Страва.
- НИКОЛА: Сад су дошли у школу. Ено их код директора. Зато губимо први час.
- ВЕЦА: Клуб, клуб. Е, цаба ја говорим...
- МИЛИЦА: Јесте, јесте. Само ви немојте ништа да причате.
- ВЕЦА: И ти ћеш да нестанеш, па ћеш да видиш како је то.
- МИЛИЦА: Што ја?
- ВЕЦА: Зато што Веца зна. Та сокоћала само у'вате човека и усисају га. А о деци и да не причам...
- МИЛИЦА: О чему ви говорите?
- ВЕЦА: Можеш ти да се правиш блесава колико хоћеш.

- МИЛИЦА: (У сѝрану)
Баба је луда к'о струја!
- ВЕЦА: Кад те увати, ће да видимо онда ко је луд.
- СПАСЕНИЈА: (Оѝрезно)
Тета-Вецо, шта ви мислите где је Алекса.
- ВЕЦА: Немам ја шта да мислим – знам. Компјутер га појео!

Анасѝас разроѝаченим очима ѝоѝгледа у Вецу, а заѝим у Сѝасенију. Сѝасенија је озбиљна, али и даље мисли да има ѝосла са лудом женом.

- АНАСТАС: Јесте ви то видели?
- ВЕЦА: Не мора човек да види да би знао. Знам. И то није први пут. Грдне људе је компјутер појео. А где да не поједе децу. Него, ја се мислим да дам отказ. Онај блесави директор, није доста што вас, децу, пушта у кабинет за информатику, него сад 'оће да поједе и мене.
- МИЛИЦА: Директор да вас поједе?
- ВЕЦА: Не, него директор 'оће да компјутер поједе и мене.
- СПАСЕНИЈА: Тета-Вецо, знате да то баш и није могуће?
- ВЕЦА: А-ха, није! Па 'де вам је онда онај мали? Онај безобразни Алекса?
- СПАСЕНИЈА: Не знамо где је, али знамо да га компјутер није појео.
- ВЕЦА: Појео га, нема да бринеш. Само га овако увук'о к'о шпагете. И сад треба и мене.
- НИКОЛА: Мислите да директор храни компјутер људима?
- ВЕЦА: Да л' га он 'рани ил' га пушта сам да једе, мени се исто 'вата. Тера ме да почистим кабинет за информатику. Е, ја ћу тамо да уђем само преко мене мртве.
- СПАСЕНИЈА: Тета-Вецо, то што ви причате је, знате, немогуће.
- ВЕЦА: Нека је и немогуће. Важно је да је Алексу појео, па сад ти гледај.
(Веца извади флашицу и ѝоѝије добар ѝуѝљај)

СПАСЕНИЈА: Али, то је као кад бисте рекли да неки други кућни апарат једе људе. Веш-машина или телевизор...

ВЕЦА: Па и они једу!

МИЛИЦА: Шта једу?

ВЕЦА: Веш-машина једе чарапе! Зато ја чарапе перем на руке...

СПАСЕНИЈА: А телевизор?

ВЕЦА: Он једе људима мозак.

НИКОЛА: Моја тетка каже да је телевизор прозор у свет.

ВЕЦА: Ето, видиш.

НИКОЛА: Шта видим?

ВЕЦА: Видиш да јој је појео мозак. Откуд је телевизор прозор?

МИЛИЦА: Па, екран му је од стакла и види се кроз њега.

ВЕЦА: Ево! Сирото дете. И ти гледаш телевизију, а? Не разликује теглу с краставцима од прозора!

СПАСЕНИЈА: Па, сви гледају телевизију.

ВЕЦА: А, богами, не гледају сви! Ја не гледам, нисам блесав. Прозор, паз' да није! Је л' мож' кроз телевизор да изађеш за не-дај-боже? Је л' мож' да дува промаја? Је л' мож' мачка да легне да спава у тај прозор...

АНАСТАС: Идем ја код директора.

Сви ућуше и зледају за Анастасом.

ВЕЦА: Овај дечко је једини паметан.

Никола и Милица преврћу очима и изводе разне покреће којима показују своје неслагање. Спасенија забринуто уздахне.

6. СЛИКА

Кабинет за информатику. Анастас и Спасенија пред компјутером њиховом малом позоришном. На малој позоришној луци Јевросима. Чују се појачани кликови мишем.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Вино пије Краљевићу Марко
са старицом Јевросимом мајком...

Појављује се Краљевић Марко и води коња Шарца. Лутике пију вино. Када год се Јевросима окрене леђима Марку, он вино да Шарцу. Миш истичава и показује различите бројеве поена. У једном тренутку Јевросима се брзо окрене и види Марка како њој Шарца.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: А! Сине Марко, ухватила сам те: пола пијеш, пола Шарцу дајеш! *Game is over!*

СПАСЕНИЈА: О.К. 'Ајмо из почетка.

Све лутике се склоне с мале позоришне. У уљу позоришне се појави лутика Арапина Алексе.

СПАСЕНИЈА: Склони Арапина Алексу, то је за трећи ниво. Ми смо још на првом.

АНАСТАС: Нисам га ја ту ни ставио.

СПАСЕНИЈА: Ма, да. Сигурно је сам дошао.

АНАСТАС: *(Покушава мишем да га склони)*
Озбиљно ти кажем. Ево, види. Не реагује на миша!

СПАСЕНИЈА: Слушај, Анастасе, ја јесам на твојој страни, али молим те, немој да претерујеш.

АНАСТАС: Зашто претерујем? Је л' Алекса нестао? Јесте. Зашто ово не би био он?

СПАСЕНИЈА: Зато што смо ми креирали овај лик. У компјутеру нема ничега што сам у њега не ставиш. Склони Алексу.

АНАСТАС: Склони га сама!

СПАСЕНИЈА: *(Узме миша)*
Да луда теткица-Веца мисли за мене да сам нај-
паметнија, као што мисли за тебе, ја бих се озбиљно
забринула...

АНАСТАС: Хвала на комплименту.

Спасенија склони Арајина Алексу са мале њозорнице. Поново се њојављују Јевросима, Марко и Шарац.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Вино пије Краљевићу Марко
Са старицом Јевросимом мајком...

Луџке на њозорници њију вино. Јевросима се окрене од Марка, ња он њоји Шарца. Јевросима се, међуџим, не окреће ѡрема Марку неђо ѓледа иза сцене.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Беж' одатле, Арапин Алексо,
Рђо једна, покварени гаде!

СПАСЕНИЈА: Анастасе!

АНАСТАС: Шта ти је!

СПАСЕНИЈА: *(Изнервирано)*
Ништа. Дај мени!

Спасенија узме миша и кликће. Јевросима настѡви нормално да се њонаша. Марко њоји Шарца кад она не види, скуѡља ѡене. Све ѡече нормално.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: А кад су се напојили вина,
мајка Марку стаде бесједити:
„О, мој синко, краљевићу Марко...”

АНАСТАС: Добро. То је то. Ајмо сад други ниво. Орање.

СПАСЕНИЈА: То је просто. Као нека обична игра: Марко иде иза
плуга и волова и уништава коров. За сваки коров
по 10 поена...

На малој њозорници Марко шеѡа ѓоре-доле ѓурајући ѡлуѓ у који су уѡређнуѡи волови.

АНАСТАС: Мало је досадно ако нема неке препреке.

СПАСЕНИЈА: Можда да му поставимо неко камење које мора да
обилази, а не сме да удари у њега, иначе му се сломи
плуг?

На малој њозорници се ѡјави камење. Марко удара у камен. Сѡаје.

СПАСЕНИЈА: Ц! Не ваља ово. Које нормално дете ће знати да је
камен нека опасна ствар за плуг?

АНАСТАС: Ево, ја знам.

СПАСЕНИЈА: Рекла сам „нормално дете”.

АНАСТАС: И ти знаш!

СПАСЕНИЈА: То је зато што имам бабу и деду на селу. Али они који немају бабе и деде на селу, а нормални су...

АНАСТАС: За њих би требало да падају неке бомбе с неба.
На малој њозорници крену да падају бомбе.

СПАСЕНИЈА: Их, бомбе у средњем веку!

АНАСТАС: А да га Турци гађају?

СПАСЕНИЈА: Из праћке? Како се зове она велика праћка, знаш, има у цртаним филмовима...

АНАСТАС: Катапулт. То је много компликовано.

Преко њросценијума дође Ера Комјјуџер. Оџвори враџи.

ЕРА: Здраво да сте! Иде, а? Него, што се оно каже, 'ајд' једно од вас да дође у зборницу.

Сџасенија и Анастџас се њогледају.

СПАСЕНИЈА: Зашто?

ЕРА: Па, то, оно... Ове мистерије.

СПАСЕНИЈА: То што је нестао Алекса? Па јуче смо сви били код директора.

ЕРА: То је било јуче.

АНАСТАС: Је л' можемо заједно?

ЕРА: Рекао сам једно. Директор хоће да прича са сваким понаособ. Немате право да зовете адвоката, немате право да се браните ћутањем, све што кажете неће се употребити против вас, ако нисте криви...

Сџасенија и Анастџас разрогаче очи. Ера њочне да се смеје.

ЕРА: Шалим се, децо. Као оно у филмовима. Ова је ситуација баш тешка, па, што се оно каже, да је мало релаксирамо...

(Сџасенији)

'Ајде прво ти, мала!

СПАСЕНИЈА: *(Слегне раменима и крене ка враџиима. Анастџасу)*

Ти немој ту да се трипујеш, него ради. Направи катапулт док се вратим. Важи?

Анастџас је њуџо гледа и клилма главом. Сџасенија и Ера оду. Анастџас се окрене комјјуџеру. Марко сџоји с ралом и воловима на

једном крају, а на дружом се појављује Јевросима. Окрене се и гледа иза сцене. Оданде се појаве луџке: Арајин Алекса, Ница Кесеџија и Шиц-Миц-аџа.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Ој Шиц-аго, ти неверо клета,
теткин сине Ницо Кесеџио
и Алекса, љути кавгаџио,
окан'те се Анастас-дечака
милог сина мога пријатеља,
ученога великог делије!

На малој позорници се појави луџка – Анастасов оџац. Савремено одевен, са лај појом.

АНАСТАС: Тата?

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Јер је моме дојадило другу
да он гледа са овога света
како њему дете прогањате,
окан'те се, миш вас не убио,
нећете се, јадни, наносити главе
нејаки сте ви на том мегдану
са владаром свакога софтвера!

Анастас џиџка рукама монџор, чачка миша, кликће, али ни на који начи не може да уђе у комуникаџију. Само гледа.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Зато вас је овде заточио
да мућнете шупљџем главама -
Не знадосте ко је паметнији,
Сазнаћете ко је јунак већи.
А сад хитро на ноге лагане
Па теците три товара блага
Да вам Марко има шта отети!
Хоћу чудо што веш пере само
Па нек' краде на вољу чарапе!
Можда онда будем милостива,
можда ћу се заузети за вас.

Анастас у чуду гледа у комјјуџер. Покуша поново да помери миша. Арајин Алекса, Ница Кесеџија и Миц-аџа оду са мале сцене. За њима Анастасов оџац и Јевросима. Марко настави да оре и да скуџља поене.

АНАСТАС: А-ух!

По просценијуму иде Сјасенија, а са њом ијејкица Веца која носи кофу, чејку, крџу.

ВЕЦА: Ја сам директору рекла, могу да обришем прашину и ништа друго. И то само ако је све искључено...

Сјасенија улеји у кабинет за информатџику.

СПАСЕНИЈА: Анастасе! Знаш шта се десило?

АНАСТАС: Знам! Нестали су и Никола и Милица.

СПАСЕНИЈА: Откуд знаш?

АНАСТАС: Ено их у компу! Сад сам их видео. И тата је тамо... Све ћу да ти испричам.

СПАСЕНИЈА: Јао, дај, Анастасе, стварно не могу више...

ВЕЦА: *(Вири унутра)*
Све искључите и изађите одмах напоље.

Анастас збуњено гледа час Вецу, час Сјасенију. Сјасенија:

АНАСТАС: Зашто? Открили су, а? Ко?

СПАСЕНИЈА: Па, Молдер и Скали, ко би други! Полудећу! Наговорно, бре, директор Вецу да почисти кабинет, даће јој повишицу. Шта би друго било. А она неће да чисти док се све не искључи.

Анастас искључи комјутер. Он и Сјасенија изађу кроз врата на просценијум, а Веца појегне из своје флашице, прекрсти се, ња уђе у кабинет и затвори врата. Комјутер је искључен али му жмига мала лампа. Веца се усиреми на лампицу, ња на каблове.

ВЕЦА: А, нећеш ти мене ту да гледаш на то твоје окце! Не, богами! Ни да ми намигујеш, срам те било!

Веца извуче из зида и из продужних каблова и разводника неколико уврнутих и замршених утикача на другим кабловима. Све то склони, ња крене да чисти.

Анастас и Сјасенија су на просценијуму.

АНАСТАС: И шта каже директор?

СПАСЕНИЈА: Распитује се човек. Јуче су на исти начин нестали Никола и Милица. Схваташ, можда је серијски убица, можда смо ми следећи...

АНАСТАС: Нисмо.

СПАСЕНИЈА: Баш ти знаш. Ја сам звала моје да дођу по мене.

АНАСТАС: Нема потребе. Ту је мој тата. Није му се свидело шта ми раде, па је хтео да помогне. То је нормално.

СПАСЕНИЈА: Да, да, како да не. Анастасе, је л' ти чујеш себе?

АНАСТАС: Видео сам га својим очима. Имао је на себи мајицу са знаком „Сачувајте Дунав”, а понео је и лап топ. А и Јевросима је објаснила Алекси, Николи и Милицы зашто су тамо. Лепо српски.

СПАСЕНИЈА: *(Саркастично)*
Је л' у десетерцу?

АНАСТАС: Да. Она не уме другачије да говори.

СПАСЕНИЈА: Јооој... Него, јеси ти направио катапулт?

АНАСТАС: Нисам. Нисам стигао. Све време је она говорила.

СПАСЕНИЈА: Баш се распричала, а?

АНАСТАС: Да. И мени је било чудно.

СПАСЕНИЈА: Што, то је баш О.К. – да ти ликови из компа причају с тобом...

АНАСТАС: Спасенија, што си таква! Није причала са мном него са Алексом, Николом и Милицом.

Спасенија немоћно рашири руке и уђе у кабинет за информатичку. Веца је завршила и укључује каблове. Сивар очигледно не сјилоји онако како је сјајала раније.

СПАСЕНИЈА: Добро, добро тета-Вецо, то ћемо ми. Немојте да се мучите.

ВЕЦА: Не треба мени помоћ. Црвено на зелено, жуто на плаво... Веца све може. И то боље него било ко други. Ево, овај кратак кабл на овај други кратак, а овај танак на онај танак.....

СПАСЕНИЈА: *(Сумњичаво)*
Је л' тако било?

ВЕЦА: Није.

СПАСЕНИЈА: *(Ужаснујо)*
Па шта радите, онда!?

ВЕЦА: *(Самоуверено)*
Укључујем да буде лепше. Али, ако ви немате укуса, није моја ствар... Баш ме брига!

Веца демонстраивно изађе носећи своје реквизите и оде са сцене. Анастас њали комјуџер. Догађају се чудне ствари: крица, њуцка, сева.

СПАСЕНИЈА: То она нешто није добро укључила.

АНАСТАС: Изгледа.

СПАСЕНИЈА: Да ја зовем Еру Компјутера?

АНАСТАС: Чекај мало, можда је и у реду.

Компјутер, њи: мала њозорница се освейли. Мало сабласно, али се ипак освейли. На њој Марко оре.

АНАСТАС: Ево, сад ћеш да видиш.

СПАСЕНИЈА: Шта? Све је као што је и било.

АНАСТАС: Јеси ћорава? Чекај мало.

СПАСЕНИЈА: Нећу ништа да чекам, хоћу да идем кући. Пало ми је на памет да не мора да буде ваздушна опасност и катапулт. Може да буде вила. Лети по небу, а свако мало се спусти да пољуби Марка. Кад га пољуби он изгуби 10 поена. Зато мора да је избегава...

На компјутеру се ѡјави вила. Повремено слеће до Марка који оре.

АНАСТАС: Спаска, молим те, слушај ме. Ово је као из неког лошег филма кад човек прича шта је видео, а нико му не верује. Знаш како почиње „Е.Т. ванземаљац“?

СПАСЕНИЈА: Знам како почиње. Али онда га, ипак, сви виде. А твог тату видиш само ти.

АНАСТАС: Јевросима је рекла да је мом тати досадило да гледа како ме Алекса, Никола и Милица малтретирају па их је зато заробио и држи их у компјутеру. И рекла им је да иду да нађу благо и да јој донесу и веш-машину, па ће онда можда да каже тати да их пусти...

СПАСЕНИЈА: Није то рекла Јевросима, то сам ја рекла Српкињи! Да Јевросима не би терала Марка да оре кад би имала веш-машину. Али то је будалаштина, не можеш то да стављаш у игру...

АНАСТАС: Ја хоћу свог тату назад и радићу на томе. А ти не мораш. Нема везе. Теби је О.К., твоји родитељи су с тобом и ти не можеш да схватиш како је мени. Не љутим се.

СПАСЕНИЈА: Љутиш се.

АНАСТАС: Добро, љутим се.

СПАСЕНИЈА: Али, зашто се љутиш?

- АНАСТАС: Зато што си рекла да ми верујеш. Лагала си ме.
- СПАСЕНИЈА: Нисам те лагала.
- АНАСТАС: Чекај, ако ме ниси лагала, шта је онда сада?
- СПАСЕНИЈА: *(Уздахне)*
Не знам како да ти објасним... Ја ти верујем да се с твојим татом нешто десило. И да то има неке везе с компјутерима. На пример, као да је... – одлепио.
- АНАСТАС: Одлепио?
- СПАСЕНИЈА: Па, да. То се дешава научницима, да полуде.
- АНАСТАС: Мој тата је најнормалнији човек на свету!
- СПАСЕНИЈА: Јао, Анастасе, дај молим те, немој да си такав. Ја знам да је одвратно кад видиш да с твојима нешто није у реду, али боље да то прихватиш, него..., него... да и ти – то.
- АНАСТАС: Шта?
- СПАСЕНИЈА: То. Као они. Да полудиш.
- Своља се чује како тјуби аутомобил.*
- СПАСЕНИЈА: То су моји. 'Ајмо.
- АНАСТАС: Ја не идем. Иди ти, слободно.
- СПАСЕНИЈА: 'Ајде, молим те!
- АНАСТАС: Ма, нема фрке. А ја сам и тако луд, па немаш шта да изгубиш ако и ја нестанем.
- СПАСЕНИЈА: *(Плачно)*
Нисам то хтела да кажем.
- АНАСТАС: Али си рекла.
- СПАСЕНИЈА: *(Плачно)*
Ниси фер.
- АНАСТАС: Ти ниси фер. А знаш, ја сам баш...
- Своље се њоново чује тјуба.*
- СПАСЕНИЈА: Шта?
- АНАСТАС: Ма, ништа, нема везе. Иди.
- СПАСЕНИЈА: *(За тјренушаак своји и оклева, расилаче се)*
Е, стварно си кретен!

Спасенија испрчи из кабинета и оде са сцене. Анастас, кад ђа она више не види, најрави неколико корака за њом, ђа сѓане.

АНАСТАС: (За себе)
Стварно сам кретен.
(Нагну се кроз ѓрозор. Гласно)
Спаска, чекај! Спасенија!

Чује се звук аутомобила који одлази. На малој сцени се ѓојави Јевросима. Вила се сѓустѓи ѓрема Марку, али је Јевросима удари ѓлавом, ђа вила ѓадне.

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Женска главо, куд си наумила,
мани-де се мојега синчића
док ја своје после не обавим!

ЛУТКА

МАРКО: Мама, мама, је л' могу с тобом?

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Сине, Марко, ѓубиле те виле,
збори, Марко, како доликује!

ЛУТКА

МАРКО: (С досадом)
Јој! Мила моја, Јевросимо мајко,
Ја бих, мајко, свуд са тобом иш'о...

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Е, не може!

*Лућка Јевросима изађе из комѓјућера и ѓом ѓриликом се ѓре-
ћвори у живу ѓлумицу која изгледа истѓо као лућка: леѓа, згодна,
млада, истѓо одевена, истѓо ѓласа.*

ЈЕВРОСИМА: Здраво да си, Анастасе, сине!

Анастас ѓоскочи и окрене се. У чуду ѓледа Јевросиму.

ЈЕВРОСИМА: Не гледај ме, сине, као теле,
у шарена врата!
Него казуј брѓге што те муче
да видимо има ли ти лека.

АНАСТАС: Не могу да верујем!

ЈЕВРОСИМА: Ти отера, сине, Спасенију
Јер си себи ѓуто веровао,
откуд сумња сад на тебе дође?

АНАСТАС: Не могу да верујем!

ЈЕВРОСИМА: Ја се теби нећу наметати,
Никад никог себи нисам звала
Нит' сам звала, нит' сам зачарала
Мени сами долазе јунаци
Тврде вере и још тврђег знања.
Остај збогом и са својим јадом.

Јевросима се окрене да се врати у комјуџер.

АНАСТАС: Чекајте!

ЈЕВРОСИМА: Да?

АНАСТАС: Значи, могуће је? Могуће је ући у компјутер!

ЈЕВРОСИМА: Зар те није отац научио:
све се, сине, може кад се хоће,
а још лакше када се верује!

АНАСТАС: О.К., О.К., а је л' могу и ја да уђем?

ЈЕВРОСИМА: Само напред, а што не би мог'о.
Ал' да знадеш – назад нећеш моћи.

АНАСТАС: Ви не пуштате никог напоље?

ЈЕВРОСИМА: Ја све пуштам, ама нико неће.
Ко у моје дворе једном дође
не пожели никад да изађе.
Зато мућни својом лепом главом
Мућни двапут да не буде касно.
Жалиће те мајка и сестрица,
а девојче умире за тобом.

АНАСТАС: *(Решено климне главом)*
Хоћу код тате!

Јевросима слегне раменима, ухвати Анастас за руку и поведе га са собом. Несиану са сцене и појаве се на монитору као лутке. Појави се и Анастасов отац и њих двојица се загрле.

7. СЛИКА

Ера Комијуџер развезује и поново укопчава каблове. Мрмља за себе.

ЕРА: Е, ова је Веца, стварно вештица! Несрећа од жене. Да кажемо да је све погрешно повезала. Могла је, јако, нешто, и да запали...

По просценијуму иду Директор и Веца.

ВЕЦА: Чула је Веца све! Немојте да мислите да није! Нисам ја луда. То што немам школе, ни не треба ми...

ДИРЕКТОР: Добро, Вецо, добро. У реду је.

Појављује се Спасенија.

СПАСЕНИЈА: Добар дан.

ВЕЦА: Бежи, мала, кући док и тебе није појело!

ДИРЕКТОР: Весна, престаните!

ВЕЦА: Шта, бре, да престанем?! Ја ћу, бре, милицију да зовем! Ти си, директоре, крив што се правиш блесав.

СПАСЕНИЈА: Извините, шта се десило?

ДИРЕКТОР: Ништа, ништа...

ВЕЦА: Како, бре, ништа! Нестао је и онај твој! Онај нов, како се зове, Ананас!

СПАСЕНИЈА: Анастас?!

Спасенија уљрчи у кабинету за информатику. Ера је завршио са уљшкачима и кабловима.

ЕРА: Ево, сад је, да кажемо, к'о што је и био. Видим, доста сте урадили од игрице. Није лоше, није лоше. Видиш како хоћете кад можете, овај, не, мислим, како...

СПАСЕНИЈА: Наставниче, нестао је и Анастас!

ЕРА: Немој да се...

Веца оде на дружу сирану и изађе с позорнице. Директор улази у кабинет и по сиречи Еру да каже ружну реч.

ДИРЕКТОР: Еро, пустите децу кући, нећемо имати наставу до понедељка!

ЕРА: Немојте да се...

ДИРЕКТОР: Молим?

ЕРА: Да се.

ДИРЕКТОР: Шта „се“?

ЕРА: Не знам.

ДИРЕКТОР: Шта си хтео да кажеш? Рекао си „Немојте да се.“

ЕРА: – се шалите.

ДИРЕКТОР: А?

ЕРА: Хтео сам, да кажемо, да кажем „Немојте да се шалите!“

ДИРЕКТОР: Не шалим СЕ! Пусти децу кући и дођи у зборницу.

Директор се окрене и изађе. Ера се обрати Сјасенији:

ЕРА: Децо, кући!

И Ера се, као директор, окрене и пожури за директором. Сјасенија остане сама у кабинету. Загледа се у комјуџер. На малој џозорници разне лутке: Марко оре, а вила га јури да га љуби; Алекса, Никола и Милица стоје са сирани са врећама блага; Анастас и његов отац пије у лај џој. Јевросима на сред сцене пије вино са коњем Шарцем.

СПАСЕНИЈА: Ананасе, човече!
(Сјасенија џочне да џлаче)

ЛУТКА (Пијано)

ЈЕВРОСИМА: ... јер се јадној досадило мајци све перући кржаве хаљине...

ШАРАЦ: Госпођо мајко, ако бих смео да вам кажем, мислим да сте доста попили...

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Кушуј тамо звери поткована, јер ја знадем како пити треба: пити треба лепо умерено, онда можеш пити кол'ко 'оћеш!

ШАРАЦ: Ако смем да приметим...

ЛУТКА

ЈЕВРОСИМА: Куш! И 'ајде, сви у Маркову собу, тамо се играјте. Хоћу мало да дремнем, па да узем да оперем онај веш... Е, да ми је оно што само пере...

Јевросима џера све најоље са мале сцене. Остјаје сама. Задрема.

СПАСЕНИЈА: Јао, Анастасе, какав си ти кретен! А какав сам тек ја кретен што ти нисам веровала...

(Шмрца)

На малој њозорници се њојави Анастас. Кришом од уснуле Јевросиме дође до ивице монитора.

АНАСТАС: Спасенија! Јеси ту? Каблови! Треба погрешно да се споје каблови. Онда може да се уђе.

СПАСЕНИЈА: Анастасе! Слушај, мораш да ми кажеш како су били спојени.

АНАСТАС: Спасенија, ако си ту немој да се дереш, ја и овако и онако не могу да те чујем. Слушај ти мене. Зови Вецу, она зна како треба да се споје каблови - погрешно. И немој случајно да улазиш у комп. Јевросима лаже да ко уђе може да изађе, а неће. Лаже. Она не да ником напоље.

СПАСЕНИЈА: Никад ми се није свиђала!

АНАСТАС: Спасенија, ако си ту, иди по Вецу и дај да изађемо док Јевросима спава!

СПАСЕНИЈА: О.К., О.К., ево идем. И да знаш, ти си ми се одувек свиђао.

АНАСТАС: Спасенија, да ли си ту?

СПАСЕНИЈА: Ту сам, будало. Не да си ми се свиђао, него сам заљубљена у тебе!

АНАСТАС: Спасенија, Спасенија! Ако си ту, пожури, Јевросима се јако ретко баш овако убије!

Спасенија изађе из кабинета и узледа Вецу. Веца се њојави њејуравим кораком.

СПАСЕНИЈА: Тета-Вецо, морате да ми помогнете. Како сте били спојили оне каблове онда?

ВЕЦА: Погрешно.

СПАСЕНИЈА: Како тачно?

ВЕЦА: Нећу да ти кажем.

СПАСЕНИЈА: Ви сте мало цугнули?

ВЕЦА: Јесам, па шта.

СПАСЕНИЈА: Ништа. Ви сте супер. Ви знате како треба се пије.

ВЕЦА: Знам. А ти не знаш.

СПАСЕНИЈА: Знам и ја.

ВЕЦА: Е, не знаш.

СПАСЕНИЈА: Знам. Ево, ви, на пример, пијете умерено, а ко пије умерено, може да пије колико хоће!

ВЕЦА: Тачно! Браво. Добра си, мала. Ево ти награда: црвено иде на зелено, зато што је то лепо и лепо се слаже, као лубеница и кора...

Спасенија уђе у кабинеи и почне да сјаја каблове по Вецином рецейиу. Веца јој довикује:

ВЕЦА: Жуто иде на плаво, као сунце по небу... Кратак кабл на онај други кратак, а онај танак на онај други танак... Ето, то ти је сва мудрост... Идем мало да дремнем.

СПАСЕНИЈА: *(Довикује)*
Хвала, тета-Вецо.

Спасења кликће мишем и на малој њозорници се појави веш машина. Она њожури и уђе у њозорницу – њрејвори се у лушку. Лушџка Сјасенија одџура веш-машину иза рала и волова њако да је Јевросима не види.

ЛУТКА

СПАСЕНИЈА: Анастасе!

Појави се лушџка Анастјас, за њим њеџов њајџа, а онда и Алекса, Никола и Милица.

АНАСТАС: *(Појави се)*
Спаска! Није требало да долазиш. Опасно је.

СПАСЕНИЈА: 'Ајмо, људи, брзо, док се није пробудила.

Јевросима скочи.

ЈЕВРОСИМА: Моша! Уопште нисам спавала! Куд сте пошли? Назад!

Јевросима махне руком и сви осим Сјасеније укоче се и њако осјану.

ЈЕВРОСИМА: А ти? Ко си ти?

СПАСЕНИЈА: Ја сам Спасенија.

ЈЕВРОСИМА: Опаснија?

СПАСЕНИЈА: Нисам опасна. Док ме неко не наљути.

ЈЕВРОСИМА: Јеси ли ти куцала?

СПАСЕНИЈА: Да би човек куцао, морају да постоје врата.

- ЛЕВРОСИМА: А, ти си Паметнија? Мислиш да си паметнија од мене?
- СПАСЕНИЈА: Од вас сам праведнија.
- ЛЕВРОСИМА: Ох! Па кажи ти мени, Праведнија, откуд теби право да долазиш овамо?
- СПАСЕНИЈА: Кажите ви мени откуд вама право да одмамљујете туђе...
(*Засијане и не изговори*)?
- ЛЕВРОСИМА: Момке, а? Који ти је момак од ових? Види ти њу, мала, немаш шта да је видиш, а навалила на саму мајку Јевросиму! Који ти је дечко, њега ћу да ти вратим.
- СПАСЕНИЈА: Нисам дошла да се цењкам. Пустићете нас све!
- ЛЕВРОСИМА: Ма, немој! А зашто бих ја то урадила?
- СПАСЕНИЈА: Зато што има нешто што желите више него три товара блага.
- ЛЕВРОСИМА: Је ли?
- СПАСЕНИЈА: Јесте.
- ЛЕВРОСИМА: А шта желим?
- СПАСЕНИЈА: Не желите да се Марко остави четовања...
- ЛЕВРОСИМА: Ма, не, то сам само тако рекла.
- СПАСЕНИЈА: Зато што знате да ништа стварно страшно не може да му се деси...
- ЛЕВРОСИМА: Наравно да не може, он је јунак из маште.
- СПАСЕНИЈА: Из народне маште.
- ЛЕВРОСИМА: А?
- СПАСЕНИЈА: Ништа, ништа... Значи, ви желите веш-машину!
- ЛЕВРОСИМА: А?
- СПАСЕНИЈА: Чудо које само пере хаљине!
- ЛЕВРОСИМА: Е, истина је, то желим!
- СПАСЕНИЈА: Ето, видите.
- ЛЕВРОСИМА: И шта? Треба да вас пустим, да би ми је ти дала? Нисам блесава па да ме превариш.
- СПАСЕНИЈА: Не, ту је, донела сам вам је.
(*Спасенија покаже веш-машину*)

- ЈЕВРОСИМА: А-ха-ха-ха... Ниси ти Спасенија, ти си Наивнија. Па ако си је донела, што да вас пустим, а-ха-ха-ха...!
- СПАСЕНИЈА: Због детерцента!
- ЈЕВРОСИМА: Де... Чега?
- СПАСЕНИЈА: Онога што се сипа у веш-машину, да би могла да пере. Не перете, ваљда, хаљине само водом?
- ЈЕВРОСИМА: Сипаћу ја песка и пепела.
- СПАСЕНИЈА: Е, онда нећете имати машину јер ће да вам цркне.
- ЈЕВРОСИМА: Ух, каква си злица! Да чујем, шта је твој предлог?
- СПАСЕНИЈА: Све нас пустите, а онда вам Анастас и ја завршимо игру тако да кад Марко победи Турке, узме им три цака детарцента.
- ЈЕВРОСИМА: Ко ми гарантује да ћу да добијем тај де-шта-год-да-је?
- СПАСЕНИЈА: Ја. Имате моју реч.
- ЈЕВРОСИМА: Али ко ће да буду Турци кад ове хоћеш да одведеш?
- СПАСЕНИЈА: Биће још бољи јунаци, обаћавам. Из прве следеће лектире. Лектира је... Није важно шта је, биће Турци као бомбона. Мислим, као шећер. Је л' ви, беше, знате шта је шећер? Као мед?
- ЈЕВРОСИМА: Знам шта је мед.
- СПАСЕНИЈА: *Deal?*
- ЈЕВРОСИМА: Хи-хи-хи... Много си смешна. *Deal.*
- СПАСЕНИЈА: Пуштајте их, онда!
- ЈЕВРОСИМА: Е, чекај мало, мораће да забораве да су били овде.
- СПАСЕНИЈА: Немам ништа против. Нека забораве. А је л' можете нешто да урадите да и они напољу забораве да су ови нестајали?
- ЈЕВРОСИМА: Да не претерујеш?
- СПАСЕНИЈА: Ви сте први претерали! Ја само хоћу да све вратим како је било. А вама остају веш-машина и детерцент. Шта вам фали.
- ЈЕВРОСИМА: Ах, ово постаје заморно. Добро, добро... Хајде, губите се.
(*Махне руком*)
Заборављајте и одлазите из мог света!

С мале њозорнице излази прво Анастасов отац, па Анастас. Сјасенија руком задржи Алексу који је следећи на реду.

СПАСЕНИЈА: Јевросима! Заборавила сам омекшивач!

ЈЕВРОСИМА: Шта?

СПАСЕНИЈА: То је нешто што се додаје у последњу воду за испирање, па вам све буде меко као свила и кадифа и мирише к'о..., овај, смиље и босиље и ђул-башта.

ЈЕВРОСИМА: Мммм! Може, дај!

СПАСЕНИЈА: Е, а ви, онда, учините да ово троје више никог не муче!

Јевросима махне руком према Алекси, Николи и Милицу. Они мало њоскоче и сјану у скромније њозе. Затим сви излазе најоље. Последња искочи Сјасенија. Како лутке излазе са мале њозорнице, њако се њојављују у кабинету за информатику као живи ѓлумци, истио одевени, итд. Са њросценијума долази Ера Комјутер.

АНАСТАС: Наставниче, ово је мој тата!

ЕРА: О, драго ми је. Ваш син и ова мала су, да кажемо, направили одличну игрицу... Ето, јако, мислио сам да кажемо не пада ивер делеко од кладе...

Милица њрилази Анастасу.

МИЛИЦА: Ананасе, овај, Анастасе, ево изволи, ово је позивница за мој рођендан у суботу...

АНАСТАС: Хвала.

АЛЕКСА: Хоћеш на баскет после школе? Донео је Никола лопту...

Ера њраји Анастасовој оца најоље. Сркиња се њојављује и вирне унутра.

СРПКИЊА: (Ери)
Извините, колега.

(Деци)
Само да вас подсетим, следећа лектира је „Том Сојер”.

СПАСЕНИЈА: Аууу!... Је л' има ту неких Турака?

СРПКИЊА: Турака? Нема, душо, али има других зликоваца.

СПАСЕНИЈА: *Cool.*

Веца и Директор се њређањају у уђлу њозорнице око њођа да ли ће она њочисити кабинету или неће. Анастас њрилази Сјасенији.

АНАСТАС: Спаска, знаш кад си ме питала да ли имам симпатију?

СПАСЕНИЈА: *(Окрене се њублицы и њокаже њокреџом „Yes!“.*
Анастјасу)
Дааа?

АНАСТАС: Мислио сам да је питам да ли би хтела да ми буде девојка.

СПАСЕНИЈА: Дааа?

АНАСТАС: *(Радосно)*
Да?

СПАСЕНИЈА: *(Уџлашено)*
Шта да?

АНАСТАС: Мислиш да би хтела?

СПАСЕНИЈА: Мораћеш да је питаш.

АНАСТАС: Мораћу.

СПАСЕНИЈА: Па, питај је.

АНАСТАС: О.К., Спаска...?

СПАСЕНИЈА: Дааа?

АНАСТАС: Фрка ми је. Сутра ћу. У биоскопу. Хоћеш да идемо у биоскоп?

Сјасенија њоџледа у њублику њелећим њоџледом.

Звони. Завеса.